

גיליון מס' 2606 י"ט בשבט התש"פ * 14 בפברואר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על
פטירתה בשיבה טובה, של

ברכה אגם

ז"ל

תנחומינו לאודי
לנכדיה וניניה
ולכל משפחה המורחבת.

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מברכה אגם

ברכה הגיעה אלינו מחדרה בקיץ 2004. אמא של אודי, סבתא של וקרובה של, נקלטה לחמולה גדולה וחמה. מהר מאוד התרגלנו לראות את דמותה הקטנה עם העיניים השובבות והחיוך הלבבי, צועדת לכיוון בית משפחת אגם.

למרות הפרש הגילים בינינו, התיידדנו מאוד. נהניתי לשמוע מברכה סיפורים קטנים על חייה, על הוריה שעלו ב-1922 וחיו באוהל בתוך יער אקליפטוס, בשממה ובביצות הקדחת, ללא חשמל ומים. היא חוותה על בשרה את צמיחת חדרה לעיר, את קום המדינה, ואת כל פלאי העולם המודרני.

היה בברכה שילוב של חוכמת חיים עם פליאה של ילדה. ניסיון רב מהול בשאר רוח ודמיון. היא אהבה לכתוב, ושיתפה את הציבור לפעמים במחשבותיה.

לפני כשנה כתבה בדברי הכפר: "היו אצלי הנכדים בשבת ושאלו אותי – מה הדבר הכי חשוב בחיים שלך? מה הסוד שלך לחיים ארוכים? עניתי להם: הכי חשוב זה אהבה, זה החיים. כשאת נותנת אהבה, את מקבלת אהבה בחזרה. אהבה זה עולם בפני עצמו, ויש בו הכל – גם ביטחון וגם שקט".

ובראש השנה תש"פ, רק לפני ארבעה חודשים, כתבה ברכה:

"כאשר הייתי נערה, חשבתי לי איזה חיים הייתי רוצה לחיות, ונתקלתי בשיר האומר: "לחיות כך פשוט בעולם, להקדים פני אדם וחמה בחיוך, ולהיות בשבילים". כמה רומנטי. כך אני רוצה לחיות. אבל החיים אינם פשוטים כלל, כל השאיפות, הסקרנות, ההתלהבות, האהבות והתקוות לבניית העתיד – לא הכל פשוט וקל..."

...ועתה, המאזן האישי שלי: יש לי משפחה, בנים, נכדים ונינים, ומשפחה מורחבת, חברים וידידים. יש לי חתול, ויש לי כלב, וגם ציפור פרטית שלי. מדי שנה מבקר אותי אדום חזה: בוקר טוב סבתא'לה, באתי לבקר! אני חושבת שהוא יפה. והנה אני רואה שהציפור הופך לנער יפה, האומר לי: התרצי לרקוד איתי, ונעוף יחד על פני העולם?

אני קמה בקלילות מהכורסא ואומרת: בשמחה, נערי היפה, אבל בתנאי שלאחר שנעוף ביחד, תחזיר אותי ל"מפגש" בכפר הנשיא, כי שם ביתי, ושם האנשים שאני אוהבת, ואני אוהבת את כו...לם.

ברכה לא תחזור למפגש. תחסרי לנו מאוד. בשעורי ההתעמלות עם טל ולירן, סביב השולחנות, בשבילים.

ברכה, אישה קטנה מלאת טוב ושמחת חיים. שופעת אהבה וחסד.

רחל גינת

אהבתי אותך מאוד.

ברכה אגם ז"ל

על הקיר מעל שולחן הכתיבה שלי תלויה תמונה קטנה של קבוצת חניכים מתנועת הנוער העובד עם המדריך שלהם. התאריך הוא ספטמבר 1940. בשורה האחורית, שלישית מימין, הדמות הקטנה ביותר היא ברכה, באמצע השורה הקדמית, שבה כולם עומדים על ברכיהם, גבוה מעל כולם – המדריך, נחום בילסקי. כן, כן, אבא שלי. לא אספר כאן את גלגולי האירוע, שבו ברכה הבינה שהמדריך שלה, מהימים שהייתה בת 15 הוא אבא שלי, אבל מה שריגש אותי במיוחד הייתה שמירתה של התמונה אצל ברכה, והמסירה שלה לי.

גם בזקנתה, הייתה ברכה אישה קטנה, אבל רק קומתה הייתה קטנה. המרץ שלה, הערנות שלה, הדעות שהשמיעה בנושאים רבים כל כך, היו של אישה גדולה.

תמיד עסוקה: אפיית עוגות, סריגת אפודות (שכמה מהן עדיין תלויות למכירה ב"מפגש"), תמיד הולכת ברגל ממקום למקום, נוסעת פעם בחודש אל משפחתה בחדרה, וקוראת המון ספרים.

ברכה, ילידת המושבה חדרה, הייתה שורשית ומעשית, בלי חכמות. היא הייתה באה לכל מפגשי החוג לספרות, וכשהיינו קוראים סיפור, או קטע מספר, היא תמיד הסתכלה על הסיפור מנקודת ראות של הדברים כפשוטם, כהשתקפות המציאות. התפלספות בנוסח "מה חשב המשורר כשכתב", לא הייתה הגישה שלה. היא לקחה את הטכסט כפי שהוצג, כפי שנכתב. ועם זאת, הרבה מאד פעמים הייתה מעלה אסוציאציה, ורבות מהאסוציאציות היו בדיחות נהדרות שהיא ספרה. היה לה אוצר גדול של בדיחות, חבל שלא העליתי אותן על הכתב, אפשר היה להוציא כרך רביעי ל"ספר הבדיחה והחידוד" של דרויאנוב.

ברכה דאגה תמיד לאחרים. באחת הפעמים האחרונות בהן הגיעה לחוג, דברתי על הפעולות שעלי לעשות כדי שהחברים יקבלו טכסט מצולם היטב ומאיר עיניים, והיא, מתוך דאגה אמיתית והערכה, העירה: "את באמת לא צריכה לטרוח כל כך".

הרבה שמענו ממנה על ילדותה בחדרה, ולא פחות מכך, על השנים בהן הייתה חברת קיבוץ אלומות (בימים ששמעון פרס היה חבר בקיבוץ). המעורבות שלה בפגישות שלנו העשירה את כולנו.

ברכה היקרה, פגישות החוג לספרות בלעדייך, חסרות את הנופך המיוחד שהיית מוסיפה. וגם על שבילי הקיבוץ, בחדר ההמתנה של המרפאה, שם ראיתיך בפעם האחרונה, בכל מקום, ברכה, את חסרה.

ליבי עם משפחתך הגדולה, הילדים, הנכדים והנינים, פה בכפר הנשיא ובאשר הם שם. בבניין המולדת תנוחמו, וכך תמשיכו את מורשתה.

תמר וולפין

נשיאים ורוח וגשם גם (4)

"..ואם אתה מרגיש עוד לפעמים תחושה מוזרת / שלא הכל צודק ושיכול להיות אחרת".

עוד כמה מילים על התקציב – תקציב 2020 עבר בקלפי, ונכנס לשלב הביצוע - יש מספר שינויים מאוד מהותיים – לכן אנסה להסביר את המבנה החדש.

ראשית עשינו הפרדה לתקציב קהילה א' ותקציב קהילה ב'.

בתקציב קהילה א' יש את שירותי הקהילה המשותפים – חינוך, בריאות, בית עלמין והנצחה, ספריות, ארכיון, מבנה ח"א, ביטחון, בריכת שחיה, חדר כושר, ועדת בנים, אלו העיקריים.

בתקציב קהילה ב' יש את השירותים ששייכים להתחייבויות הקיבוץ לחבריו הוותיקים – רווחה, רשת ביטחון, דמי אבטלה, דמי עזיבה, סיעוד, פנסיה, הוצאות ניהול והנח"ש בעיקר.

המקורות לתקציב קהילה א' הם מיסי הקהילה – המקורות לתקציב קהילה ב' הן ההכנסות מהשכרות וההשתתפות של העסקים.

ההפרדה הזו מאפשרת להבדיל את הסעיפים שהם התחייבויות עבר, מהסעיפים שהם השירותים השוטפים, שניתנים לכלל החברים והתושבים. ומכאן - לבנות באופן יותר ברור את השוואת הנטל בין כולם – כולל – חברים ותיקים, חברים בעצמאות כלכלית, תושבים שוכרי דירות, דירות יורשים וכל מי שנמצא בתחום הקיבוץ הוותיק (עם ההרחבה זו כבר התנהלות אחרת).

המס עליו הצבעתם בקלפי מחולק לשלושה חלקים – מס קהילה, ארנונה יישובית, תשלום לוועד המקומי.

- מס הקהילה יהיה מעתה 300 ₪ לכל אדם כולל כולם.
- ארנונה יישובית תמשיך להיות 30% מהארנונה המשולמת למועצה, היא תיגבה ע"י המועצה ותועבר לוועד המקומי – הסכום הזה הוא בערך שקל לכל מטר בנוי – לדוגמה – בית של 100 מ"ר ישלם 100 ₪ לחודש בקירוב.
- תשלום לוועד המקומי יהיה 100 ₪ לבית אב – ישולם דרך התקציב ויועבר לוועד המקומי.
- מבחינת מה שתיראו בדף התקציב זה 300 ₪ לאדם (מס קהילה), יחד עם 100 ₪ לבית (ועד מקומי) ז"א שיהיה כתוב 700 ₪ לזוג או 400 ₪

ליחיד בבית - אבל לא כבעבר, ארנונה יישובית שמשלמים למועצה לא תזוכה בתקציב.

לצד כל זה, השכרת הדירות עוברת כולה לענף השכרת הדירות – כולל דירות החיילים.

ועדת הבנים תקבל תקציב שנתי לפעילות וטיפול בבנים ובחיילים שאינו קשור להשכרת הדירה.

חשוב לציין, שיש כוונה לעשות חלוקה יותר מדויקת גם בתשלום על שירותים של הוועד המקומי, דבר שאולי יפנה קצת כסף להשקעות קהילה מסוגים שונים.

אלו העקרונות כבסיס להתנהלות השנה, ככל שתתקדם השנה, ננסה ללמוד ולנהל את מערכות הקהילה בהתאם לפיצול הזה, באופן המיטבי, תוך ניסוי ותהייה.

עד כאן בינתיים – עדכונים יהיו בהמשך.

שיהיה בהצלחה – גל סער

סבתא לא ידעה לקרוא | דודו פלמה

לזכרה הבלתי נשכח של ברכה אגם

ברכה אגם הלכה השבוע לעולמה שבעת ימים ושנים. אהבתי את המפגשים איתה על המדרכה ובאלונית, ואת החיוך מחמם הלב שלה שהתחיל תמיד בעיניה הטובות. במיוחד אזכור את המפגש איתה בחוג לספרות של תמר. ברכה אהבה ספרות ושירה, ואני מקדיש לזכרה הטוב את המאמר הקצר.

רחל אליאור מלמדת בחוג למחשבת ישראל באוניברסיטה העברית מאז 1978 בשנת 1994 התמנתה לפרופסור מן המניין. כיהנה כראש החוג ושימשה שנים אחדות יועצת נשיא האוניברסיטה העברית לענייני מעמד האישה. אליאור היא כלת פרס גרשום שלום לחקר הקבלה וחוקרת ידועת שם ותלמידת חכמים ומה לא. פעם למדתי איתה ואנחנו חברים בפייסבוק עד היום.

לא מזמן יצא לאור ספרה "סבתא לא ידעה לקרוא". רחל אליאור מעידה על סיפרה את הדברים הבאים: "מראשית הדפוס העברי בשנת 1475 ועד שנת 1900, אין אף ספר בשפה העברית שאישה יהודייה כתבה והביאה לדפוס בשמה בימי חייה. הדבר נובע מהעובדה שגברים יהודים לא התירו לנשים יהודיות ללמוד לקרוא ולכתוב בלשון הקודש בשל הסמכות שהוקנתה להם מתוקף הפסוק "והוא ימשול בך" (בראשית ג', ט"ז), ובשל דברי התנא רבי [אליעזר בן הורקנוס](#) תלמידו החשוב ביותר של רבן יוחנן בן זכאי: "כל המלמד את בתו תורה — כאילו מלמדה תפלות" (משנה, סוטה פ"ג, מ"ד; בבלי, סוטה כ"א ע"ב).

תפלות בלשון חכמים היא פריצות והוללות (שמות רבה ה', י"א). על דבריו הוסיף התנא: "יישרפו דברי תורה ואל יימסרו לנשים" (תלמוד ירושלמי, מסכת סוטה, פרק ג' הלכה ד). קביעות אלה גזרו את דינן של רוב הנשים בכל קהילות ישראל, הפכו אותן לאנאלפביתיות וקבעו את גורלן, כפי שביארתי בספרי: "סבתא לא ידעה קרוא וכתוב; על הלימוד ועל הבורות, על השעבוד ועל החירות" (הוצאת כרמל, תשע"ח). בעקבות האמנציפציה והחילון והשלטון הקולוניאלי הצרפתי והבריטי, החלו להיפתח בעולם המסורתי מוסדות לימוד לבנות במזרח ובמערב. רק במאה ה-20 [החלו נשים יהודיות](#) לכתוב בעברית כתיבה שנחשבה בעלת ערך, אחרי שנחלצו מכבלי הבורות הכפוייה והשידוכים הכפויים".

הספר עוסק בשאלת הסדר הפטריאכלי, מאז העת העתיקה עד המאה ה-20, שראה באופן שיטתי את האישה כחוטאת ונאשמת, כמקוללת ונענשת על חטא גן עדן. הדיון של רחל בספר מתמקד בנשים יהודיות שחיו בעולם המסורתי שבו נאסר עליהן ללמוד ולרשת את חלקן ברכוש משפחתן; הן שודכו בראשית העשור השני לחייהן, נישאו הרו וילדו בשנים הראשונות של עשור הזה ובמשך שלושה עשורים נוספים הן הקדישו את כל חייהן לשירות הבעל והמשפחה. הדיון עוסק גם בסמכות הדעת הגברית בעם היהודי ובמשמעות העובדה שאין בספרייה בת מאה אלף הספרים של העם היהודי, בין ראשית הדפוס ועד סוף המאה ה-19 ולו ספר שנכתב על ידי אישה יהודייה בלשון הקודש והביאה לדפוס בימי חייה, וכן אף חיבור של אישה יהודייה בדפוס או בכתב יד בשפה העברית שזכה להכרה והוקרה.

הספר מתמקד בחקירת הצידיקים לאפליה ולשעבוד, להרחקה ולהדרה, להשתקה, לדיכוי ולאלימות כפי שהיא באה לידי ביטוי בעם ישראל ובאומות העולם, שגברים, אשר האמינו 'כי אלוהים נתן לגבר את סמכות השלטון', נקטו בהם ביחס לבנותיהן ולנשותיהן. הספר עוסק בבחינת משמעותם החוקית, המוסרית והחברתית של סדרים

הפטריארכיים הכוחניים שנקבעו בשם האל ('והוא ימשול בך') ובניתוח תוצאותיהם החברתיות והשלכותיהם ההיסטוריות. הספר נחתם בעדויות ספרותיות של נשים שפרצו בסוף המאה התשע עשרה את גדרות האיסור והחלו לכתוב ככל העולה על דעת רוחן.

אני רוצה לסיים בשיר שכתבתי על סבתא שלי, שהייתה מפורצות הדרך וכן ידעה לקרוא. השיר מבוסס על אירוע אמיתי שהתרחש ונמסר דרך דודות שדבקו בחיים בתקופת המלחמה בכל מאוּדן, כדי להביא אלינו רסיסי סיפורים על החיים שהיו שם פעם לפני ההשמדה הגדולה.

סבתא שלי כן ידעה לקרוא

סבתא שלי כן ידעה לקרוא,
ש"ס וגמרא ותנ"ך
גם צאנה וראינה
קראו עיניה התשושות
לאור העששית בלילות,
אחרי שנקתה ובשלה, כבסה
ותלתה, קפלה וסדרה את הבית.

אבל סבתא שלי קראה בגנבה גם את הספרים
שאבי קרא לאחר שיצא בשאלה וישבו עליו שבעה.
סבא דוד מסמך הרבנים חמור הספר (שאני קרוי על
שמו ושהוריש לי את האף הנשרי ואת אותה שפה
עליונה מתפתלת בפה) בפנים חתומים
הורה לסלק את כל הספרים של אבי מארון הספרים:
טולסטוי וגורקי, טורגניב וגוגול, צ'כוב ופושקין,
ארנבורג ובאבל, השלכו בבשת פנים לפח הזבל.

סבתא שלי שידעה לקרוא ושידעתה הייתה קלה
עליה כל כך עד שעלתה ככלה של עשן בארבות אושויץ,
הוציאה בחיל ורעדה את הספרים של אבי מהפח,
ביד רועדת הסירה מהם את האבק והכתמים
והשיבה אותם למקומם בארון הספרים.
אחר כסתה את ראשה ברדיד
והלכה לדבר עם סבא דוד.

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• האספה שהייתה:

הפעם נהניתי מתפקידי כיו"ר האספה. הרגשתי שהאספה הוכנה היטב בעבודת צוות של נושאי התפקידים. ההסברים שנתן גבי היו אולי קצת מייגעים, אבל מה לעשות: אם רוצים שקיפות, צריך להציג גם את הפרטים, ושקיפות אמנם הייתה. וחשוב, לא פחות: רבים מחילוקי הדעות לובנו מראש עם צוות מטעם החברים בעצמאות כלכלית. הייתה לי תחושה שיש איזה רצון קולקטיבי להגיע להצעה שהיא WIN WIN. ההצבעה בקלפי אשרה את התחושה הזאת שלי. עכשיו אפשר לצאת לדרך לארבע השנים הקרובות.

• ייפוי כח להצבעה בקלפי:

אני מקבלת, באופן עקרוני, את המגבלות על ייפוי כח לחברים נעדרים מהקיבוץ, בהצבעה בקלפי. אולי אפשר היה להרחיב מעט את המגבלות, אבל זה מה יש.

פעמיים, נאלצנו לשנות תכניות אישיות על מנת שנוכל להיות נוכחים בשעות פתיחת הקלפי. ומכיוון שהיה לנו חשוב להצביע, קבלנו על עצמנו את אי הנוחות הכרוכה בכך.

עם זאת, אני חוזרת ומבקשת מההנהלה: נא לבחון את האפשרות הקיימת כבר בקיבוצים, של הצבעה דיגיטלית באמצעות הטלפון. אנא, קיימו בדיקה, הביאו לדיון, על מנת שנוכל לקבל החלטה בנושא.

• פגישה עם ההנהלה:

עתה, משנבחר אלי לכהונה נוספת, ולאחר שדברנו בינינו על כך, אני מתכוונת לקיים שוב פגישה בלתי פורמלית עם המנהלים. על מועד הפגישה תבוא הודעה בקרוב.

שבת שלום

תמר וולפין

ט"ו בשבט הגיע, חג לאילנות
יום שבת 15/2/2020 בשעה 10:00

**נחדש את הבוסתן של איזק -
בין הטניס למשק ילדים**

נטיעות

פינות יצירה

שירה בציבור

פיתות על הסאג'

וכמובן - כיבוד מפנק

בואו לחגוג יחד

**מוזמנים להביא כלי נגינה
אנא הביאו כוס, קערית וכפית מהבית**

הרהורים לט"ו בשבט / מיכל אשחר

לילדים שלי, בבית ספר מבוא הגליל, יש השבוע "שבוע ירוק", עם פעילויות ולמידה על איכות הסביבה. משום מה, אחד הדברים הוא דווקא התעמלות בוקר, מה שברוסיה או בסין עושים כל בוקר, כאן עושים כמה ימים בשנה, וקצת פחות רציני. מה הקשר? אני מניחה שהתעמלות נקשרת לבריאות, וגם איכות הסביבה נקשרת לבריאות, ולכן התעמלות נקשרת לאיכות הסביבה, באיזושהי לוגיקה לא מזיקה. הסבר אפשרי טיפה יותר מורכב, יכול להיות שהתעמלות מחברת אותנו לגוף, לחומר. כדור הארץ הוא החומר שלנו, המשאבים שלנו. גוף האדם מקביל לגוף העולם. לא משנה כמה חכמים נהיה, אם לא נשמור על המשאבים שלנו, לא נשרוד.

לפני כמה ימים ניר חזר הביתה – אימא, אני רוצה שתפסיקי לקנות נבטים. התפלאתי, גם כי זה בריא, וגם כי, אל תספרו לאף אחד, הוא ממש אוהב את זה. מדוע, שאלתי בפליאה? בגלל שזה בא בקופסת פלסטיק, ופלסטיק זה מזג. נצבטתי מבפנים. אשר יגורתי בא לי. הילד התחיל להפנים. נתחיל בנבטים, ולכן נגיע? למחרת הבאתי מראש פינה נבטים מחנות אחרת.

הנה, תראה, אמרתי לו – זה בא בשקית, לא בקופסא. הוא לא התלהב, שקית זה גם פלסטיק.

המצב עוד לא חמור כ"כ – הוא מוכן לאכול תותים שבאים בקופסאות בלי בעיה. תותים כמשל, תכל"ס כמעט כל האוכל שלנו בא בתוך פלסטיקים. אבל אני כותבת עליו, כי הוא משקף לי כמראה את מה שאני מצליחה בדרך כלל להדחיק: אנחנו יוצרים כמויות מ-ט-ו-ר-פ-ו-ת של פסולת. בכל פעם שאני קונה ברוקולי או תירס, זה בא על מגש קלקר, שלא יתכלה פחות או יותר לעולם. ואני קונה את זה. כי אני מרגישה שאני זקוקה לזה, ואין לי את הכוחות להקדיש את חיי לחיפוש אחרי מצרכים שבאים ללא אריזות. ואני אוהבת לקנות במרכולית, חיסכון באנרגיה אישית הוא קו מנחה חשוב עבורי, ואת העובדה שאני תורמת לזיהום, אני מצליחה להדחיק. הדחקה, אפילו פרויד אמר, היא מנגנון הגנה שלפעמים הוא חיוני ואף חיובי. אחרת, איך אפשר בכלל לחיות?

אני מפרידה פסולת ומשתמשת בפחים מכל צבעי הקשת, ועדיין מודעת לכמות העצומה של פסולת שאני ומשפחתי מפיקה, פסולת שמשמעותה טביעת רגל אקולוגית, כלומר השפעה שלנו על כדור הארץ - השפעה שלילית, לצערי. נוסעת לעבודה (ובכלל) ברכב הפרטי, למרות שיש אפשרות לתחבורה ציבורית ברוב המקרים, מודעת לזיהום שאני יוצרת, אך מכורה לנוחות. מתישהו כנראה נטוס לחופשה בחו"ל, על אף הזיהום העצום שמטוסים גורמים, כי איך אפשר בלי לנקות את הראש. אני חיה בקונפליקט פנימי מתמיד בין הידיעה מה נדרש מאיתנו על מנת לשמור על העולם, לבין הרגלי הנוחיות וההנאה שאני לא מוכנה לוותר עליהם. זה קצת (או הרבה) מקל עליי לדעת שאני ממש כמו כולם.

אז אני מנסה לעשות מה שאפשר. ממחזרת שקיות במרכולית, במתקן שהתקנו שם. מבסוטית כשאני רואה שאלמוני/ת מילא/ה אותו בשקיות, ומבסוטית לא פחות לראות שהוא התרוקן, כלומר שנעשה שימוש חוזר בשקיות ונחסך שימוש בחדשות. אני חלק מיוזמת "רב פעמי" – השאלת ערכת כלים לאירועים, שמאפשרת לאנשים לחגוג ללא כלים חד פעמיים. ואני גאה להיות חלק מקיבוץ שעושה שינוי בהרגלי החגיגה שלו ונפרד מהכלים החד פעמיים באירועי התרבות. לוקח זמן להסתגל, הכיוון הוא נכון.

בט"ו בשבט שנחגוג השבת, לא יהיו כלים חד פעמיים. כולם מוזמנים להביא מהבית כוס, קערית, וכף או כפית, יהיו סלטי פירות כיפיים. יהיו גם דוכני יצירה, פיתות, שירה, וכמובן נטיעת עצים משמחת לב. נטיעת עצים מסמלת במדרשים ובכלל את התקווה, את האמונה שנחיה כאן עוד שנים רבות, בשפע ובבריאות, ונזכה לראות מהם פירות. בואו לחגוג. ואל תשכחו להביא כלים.

ויסלבה שימבורסקה מתה לי ביום ההולדת

בראשון בפברואר נולדתי. בראשון בפברואר מתה ויסלבה שימבורסקה. ולא ידעתי מה אני יותר- שמח שנולדתי או עצוב שמתה. בהתחלה בכלל חשבתי שייפלו השמים. אבל מהר מאוד התברר שהשמים אינם נוטים ליפול לאחר מותן של משוררות. השמים שמים ואם הם כבר נופלים אז בגלל רצח של ראש ממשלה או מותו של הרב עובדיה, או אולי המשיח הזה של חב"ד. וכי למה לעזאזל שלשמים יהיה אכפת ממשוררת פולניה שמתה בגיל 88 בשיבה טובה מסרטן ריאות?

אם היא פולניה אז שמנוחה תהיה לה רק בקבר, חשב לעצמו האלוהים הטוב האלוהים הטוב של נתן זך ומתי כספי. ואילו אני חשבתי (בעיקר לעצמי) שזהו יום עצוב בעיקר לאלה שאהבו את שירתה, וקצת גם על זה שהעולם ששרה לו נעלם והולך הולך ונעלם.

ויסלבה שימבורסקה מתה ביום הולדתי והיה לי עצוב קצת וענוג, וחשבתי לעצמי מחשבות נוגות. "מה אתה עצוב ככה", שמעתי לפתע את קולה האירוני והסדוק מעשן הסיגריות, "אתה לא יודע שהחיים נמשכים." כן ויסלבה, אני יודע, החיים נמשכים אבל הם גם נפסקים... "אז את הפרדוקס הזה של החיים צריך לחגוג", ויסלבה צחקה ינקה מהסיגרה הטיחה בי את העשן ונעלמה...

וכלום מסביב שרו לי "היום יום הולדת" וענדו זר פרחים לראשי ואכלתי עוגת גבינה והחיים נמשכו כך עד למותו של המשורר הבא...

ויסלבה שימבורסקה

מדברים על החינוך הבלתי פורמלי בקהילה

ביום רביעי 26.2.20
בשעה 20:00 במועדון
חברים

**את המפגש ינחה דר' דני שטיינר פסיכולוג,
יועץ ארגוני ממכון פירם**

**מומחה בתחום החינוך הבלתי פורמלי
במרחב הכפרי**

נפגשים במפגש / שיפי

בשבוע שעבר התחלנו בפרויקט 'שקדיה' שמטרתו חיבור בין דור הילדים לדור הפנסיונרים.

במסגרת הפרויקט נפגשים ילדי גן שקד עם החברים במפגש לפעילות משותפת.

מפגשנו הראשון עסק בתחילתה של הכרות: פתחנו את הבוקר עם שירי בוקר ותנועות. בהמשך הבוקר יצרנו יחד עץ שקדיה משותף: הילדים והחברים צבעו יחדיו פרחי שקדיה משותפים, חיברו אותם לעץ, הוסיפו ניצנים ועלים ובסופו של בוקר היה העץ צבעוני ומרהיב.

סיימנו את המפגש בשירי ט"ו בשבט ופרידה ונפרדנו בציפייה גדולה למפגש הבא....

מצרפת תמונות להנאתכם:

עוד לכבוד ט"ו בשבט- יצאנו לטיול של עמותת ותיקי הגליל וחגגנו 70 שנה
למועצה האזורית.

ונהננו מסדנת עיצוב סוקולנטים מיוחדת בהנחייתה של פרנקי: פרנקי הנחתה,
כיוונה וייעצה והחברים הכינו עציצים מהממים וירוקים. חברינו מהמכינה
הצטרפו לחגיגה המקומית שלנו ויצאו מאושרים עם עציצים בידיהם.

*המון תודה לפרנקי על סדנה חוויתית ויפיפה!

- בשבוע הבא אנו שמחים לארח שוב את רעות ביתן להרצאה נוספת מעולם הקרימינולוגיה: יום שני 17/2 בשעה 9:45
- ביום רביעי 19/2 בשעה 10:30 ניפגש שוב עם ריימונד סולומון במטבח- והפעם נעסוק ברטבים לסלט. יהיה טעים!
- ערב סרט - יום חמישי בשעה 17:00- כדאי להקדים ולהנות מנישנושים ופיטפוטים!
- עוד במהלך השבוע הקרוב... התעמלות, תיבת האוצרות של מקס, חוג תנ"ך, מפגשי שקדייה, ארוחות, חברה ואוירה... מוזמנים תמיד!

אני רוצה לסיים בפרידה קצרה מחברה שלי, ברכה אגם...

ברכה לא הייתה חברת קיבוץ, אבל הייתה חברה אמיתית! תמיד חיובית, תמיד אוהבת, איכפתית, מתעניינת וחברה'מנית. ברכה הייתה אישיות נדירה והיא תחסר לי מאוד בנופי המפגש ובחיים בכלל.

לפני חודשים ספורים הביאה ברכה למפגש עוגת תמרים שאפתה באותו הבוקר על מנת לחלוק עם החברים.

העוגה הייתה כל כך מוצלחת שברכה התבקשה להביא את המתכון וכך עשתה בשמחה רבה, כי ברכה אהבה לחלוק עם החברים ולשמח לבבות...

אני משתפת אתכם במתכון של ברכה לעוגת תמרים קלילה וטעימה ומברכת אתכם בשמה, בשבת מבורכת ונעימה:

עוגת ממרח תמרים של ברכה

(4-5 תבניות אינגליש קייק)

1/4 כוס שמן

2+1/2 כוס קמח רגיל

1 כוס מים רגילים

1 שקית א. אפיה

תמצית וניל

4 כפות ממרח תמרים

7 ביצים מופרדות

להוסיף קורט מלח לחלבונים ולהקציף

לקפל פנימה את יתר החומרים ולהעביר לתבניות.

לפני האפייה לפזר מעל אגוזים מרוסקים.

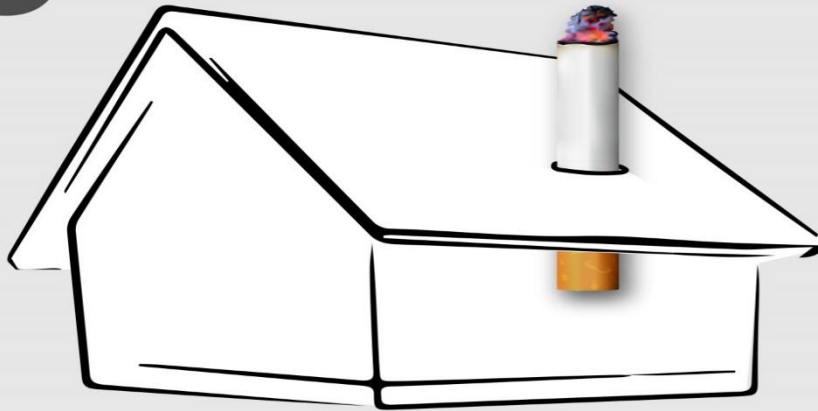
לחמם מראש תנור 180 מעלות, לאפות כ- 40 דקות.

**** בזמן ההכנה אני ממליצה להוסיף אהבה בנדיבות, כפי שעשתה ברכה.**

קמין עצים בביית?

כמו עישון פאסיבי של
קופסת סיגריות ביום!

**מסתבר שגם בתוך הבית נזקי הקמין גדולים
אפילו שלא רואים או מריחים דבר**

עליה של עשרות אחוזים בתחלואת ילדים
וסיכון מוגבר לסרטן, התקפי לב ואסתמה הן סיבות
מספיק טובות לחשוב פעמיים לפני שמדליקים

מה אפשר לעשות?

← לוודא שהתנור תקני ואטום
← להשתמש בעץ המיועד
להסקה בלבד, בעדיפות
לעץ דחוס ויבש

← להעדיף שימוש בתנור
גז או חימום בחשמל!
← אם כבר קמין, אז
להשתמש בקמין פלט

לפרטים נוספים פנו ליחידה הסביבתית 04-6816641 או למידע שנמצא ברשת

הגליל הטכני

ריבת תותים בשפע

מי שיביא לי תותים, אכין לו ריבת תותים
תוצרת בית

בנוסף ניתן לקנות ריבות: משמש, ענבים,

♥ מנא, מרמלדת תפוז,

♥ תפוז עם לנאביא, תפוז סיני

הובאה בחינם בכפר הנשיא

רימון סולמון 04-6914566 052-3633618

משולחן העורכת

זה יעבור נתן אלטרמן

עוד אני זוכרת, עוד אני זוכרת
רעש צמרות וזמר מעיין.
לצידך דומם הלכתי כעיוורת,
בשימלה צחורה, בבוקר הלבן.

כנראה, מאד הייתי נהדרת,
כנראה, הייתי חמודה מאד.
עוד אני זוכרת, עוד אני זוכרת
איך ליבי צחק מאהבה וסוד.

אך גם בימי האושר - לא ידעתי איך
משהו ניגן, ניגן בי וחייר:
זה יעבור, זה יעבור,
זה יעבור ילדה, כזמר על כינור.
יגון ואושר מתחלפים בתור,
זה יעבור, זה יעבור.

לכן, כל עוד עינינו
משימחה זורחות,
אהוב אותי הרבה,
הרבה, הרבה מאד.
הבט: היום זוהר
על ארץ ושמיים.
מפני שהוא עובר, עובר
יקר הוא שבעתיים.
יגון ואושר מתחלפים בתור,
זה יעבור, זה יעבור....

